ХУАН СЪНМИ

КОКОШКАТА БЕГЛЕЦ

Превод от корейски
Со Йънг Ким

Редактор
Георги Михалков

ИЗТОК ЗАПАД

София, 2014

This book is published under the support
of the Korea Translation Institute, Seoul, Korea

Хуан Сънми
КОКОШКАТА БЕГЛЕЦ
корейска, първо издание

Превод	**Со Йънг Ким**
Редактор	**Георги Михалков**
Илюстрации	**Ким Хуанйон**
Компютърна обработка	**Румен Хараламбиев**
Оформление на корицата	**Деница Трифонова**
Формат	**16/70/100**
Обем	**8 п.к.**
Дадена за печат	**август 2014**
Излязла от печат	**август 2014**
Предпечат и печат	**Изток-Запад**

ИЗТОК ЗАПАД

1124 София,
бул. „Цариградско шосе“ № 51
(до БТА)
тел.: (02) 946 35 21,
тел./факс: (02) 943 79 51
e-mail: iztok.zapadbg@gmail.com
: iztok_zapad@abv.bg
www.iztok-zapad.eu

На задната корица: Хуан Сънми, фотограф Куон Йонсан.

Всички права на български език запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана или предавана под каквато и да е форма и по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Хуан Сънми, автор, 2014
© Со Йънг Ким, превод, 2014
© Ким Хуанйон, художник, 2014
© Издателство „Изток-Запад“, 2014

ISBN 978-619-152-486-0

Съдържание

ПОВЕЧЕ НЯМА ДА СНАСЯ ЯЙЦА! 5

ИЗЛИЗА ОТ КОКОШАРНИКА 12

ЖИВОТНИ, ЖИВЕЕЩИ В ДВОРА 21

ПРИЯТЕЛ 33

СРЕЩА И РАЗДЯЛА 43

ИПСАК НАПУСНА ДВОРА 57

СКИТНИК И ЛОВЕЦ 68

МАМО, АЗ НЕ МОГА ДА НЕ ВИКАМ ПА-ПА 82

СКИТНИЦИТЕ В ЕЗЕРОТО 93

ЛОВИШ ЛОВЕЦ 108

КОГАТО ВАЛИ СНЯГ, ПРИЛИЧАЩ НА ЦВЕТЧЕТА НА АКАЦИЯ 122

МЕЧТАТА Е ЧУДОТО, КОЕТО ТВОРИМ НИЕ 128
Хуан Сънми

ПОВЕЧЕ НЯМА ДА СНАСЯ ЯЙЦА!

Току-що снесеното яйце се търкулна; спря го телената мрежа. Ипсак го гледаше тъжно – беше мътно, измацано с кръв.

Не беше снасяла от два дни. Помисли си дори, че повече няма да може да снася, но ето че сега дребното грозно яйце бе пред нея.

„Не искам да снасям повече."

Господарката дали щеше да вземе и него? Въпреки че постоянно мърмореше, че яйцата стават все по-дребни, тя редовно ги събираше и никога не оставяше яйце, било то и дребно.

Днес на Ипсак ѝ беше трудно да стои права. Естествено – та тя снесе, без да се е хранила!

„Още колко яйца останаха в мен? Дано това да е последно..."

Въздъхвайки, тя се загледа навън. Беше затворена зад телената мрежа на кокошарника, но поне можеше да гледа на воля. Живееше близо до вратата на птицефермата. Тя не се затваряше добре и през процепа ѝ Ипсак можеше да види акацията. Толкова се радваше на тази гледка, че досега бе живяла, без да се оплаква – въпреки студения зимен вятър и капещия вътре летен дъжд.

Тя беше кокошка за снасяне на яйца, т.е. кокошка, която се отглежда заради яйцата. Повече от година в птицефермата само това бе правила. Никога не беше излизала навън, а и в нея не можеше нито да обикаля свободно, нито да пляска с криле до насита. Но тайно хранеше надежда – беше видяла, че кокошката, която живее в двора, води новоизлюпено пиленце.

„Само веднъж да мога да измътя! Да видя излюпването на пиленце..."

Да измъти яйце и да излюпи пиленце... За миг дори не забравяше мечтата си. Подът беше наклонен и яйцата се търкулваха надолу, а телената мрежа ги разделяше от кокошките. Мечтата ѝ нямаше как да се сбъдне.

Вратата се отвори и влезе господарят, бутайки количка с едно колело.

– Ко-ко, ето ви закуската!

– Гладни сме! Давай бързо, ко-ко!

Изведнъж стана шумно.

– Лакоми сте, но трябва да заслужите храната си! Фуражът пак поскъпна!

Той говореше високо, докато гребеше с черпак. Ипсак дори не го слушаше, а се взираше през широко отворената врата.

От няколко дни бе изгубила апетита си. Нямаше и желание да снася. Винаги когато собственичката взимаше яйцата, сърцето ѝ се свиваше от болка. Радостта ѝ от снасянето се обръщаше в тъга: нито можеше да докосне яйцето си, нито да разбере какво ще стане с него, след като го изнесат в кошницата. Беше изтощена от всичко това.

А навън светът блестеше. Акацията беше се окичила с бели цветчета. Ароматът им се носеше по вятъра и проникваше чак до сърцето на Ипсак. Изправи се рязко и оголената ѝ червена шия се показа през телената мрежа.

„Ипсакуи пак е родила цветчета!“

Кокошката завиждаше на листата на акацията. Преди време те едва се виждаха, но вече бяха пораснали и имаха ароматни цветчета.

Ипсак видя акацията за първи път, когато я затвориха в птицефермата. Тогава си помисли, че на акациевото дърво няма нищо друго освен цветчета.

След няколко дни обаче цветчетата, хвърчейки като снежинки, опадаха и останаха само зелени листа. Те се задържаха до късна есен, след това пожълтяха и опадаха тихичко. Ипсак благоговееше, докато гледаше как листата, понесени от силния вятър и свирепия дъжд, пожълтяват и кротко се сипят по земята. През пролетта на следващата година те се възродиха в нежни зелени листенца и тогава душата на Ипсак отново се изпълни с радост.

Тя вярваше, че в света няма по-хубаво име от „листо“. Листата жадно поемат вятъра и слънцето и, падайки на земята, се превръщат в тор, а след това от нея се раждат ароматни цветчета. На Ипсак ѝ се искаше да направи същото: да създаде живот.

Тя завиждаше на листата и затова сама се беше кръстила с това име – Ипсак, което означаваше цветна пъпка. Да се казва така беше нещо ново и чудно за нея; тя обичаше името си, въпреки че никой не я наричаше Ипсак и че беше ясно, че не може да живее като листата. Това беше нейната тайна.
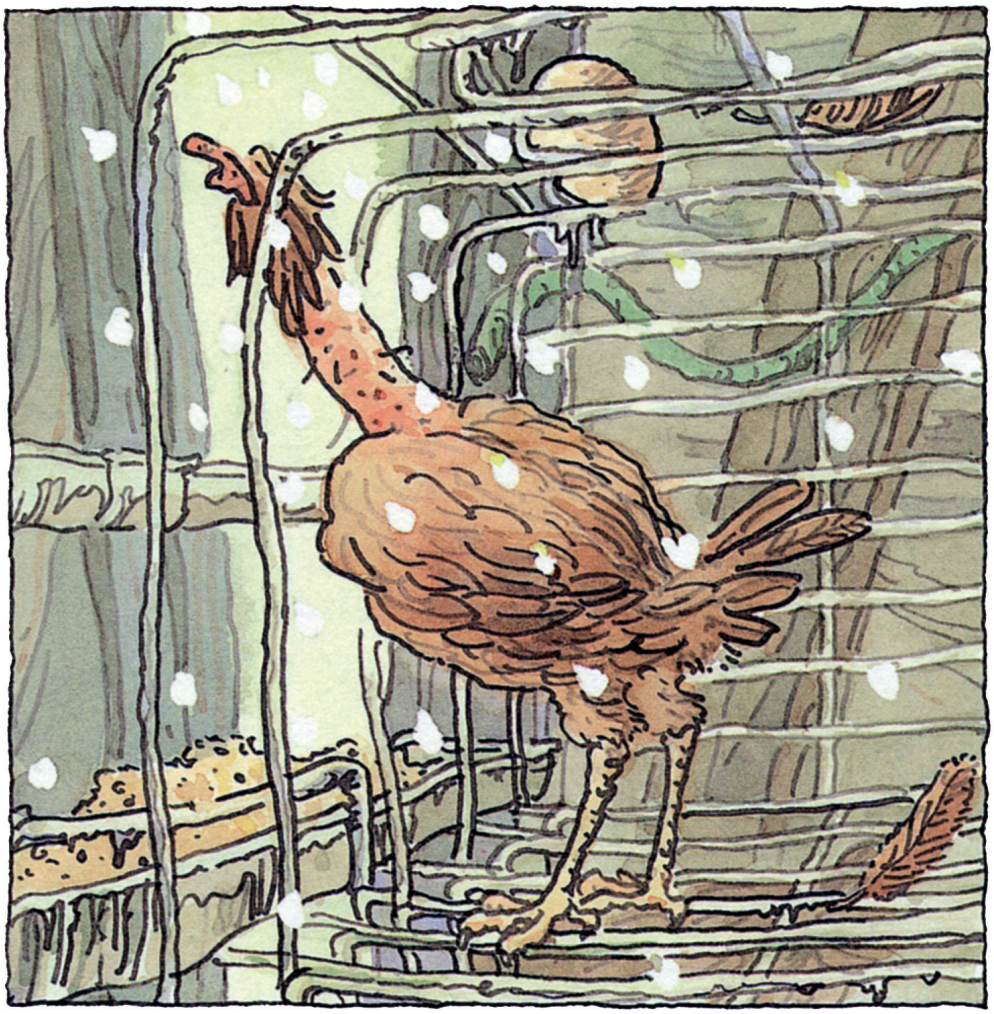
След като се преименува, Ипсак навикна да мисли съсредоточено. Помнеше всичко, което се случваше навън – как луната се запълва и изтънява, как слънцето изгрява, дори как животните в двора се карат.